

FELSZÍN

Egy Márton Béla-kép előtt

*Az Ung-part akthoz vetkőzik a szélben.
Kéjelgő hegyek állják körbe hárman,
hogy felidézzék, mi maradt ott végleg
a levedlett és folyóba hullt nyárban.*

*Fölöttük súlyos felhők henteregnek,
testükből esőként ömlik a pára.
A didergő völgy halvány és erőtlen
napvonalkódot süttet még hasára.*

*A középső hegyen várrom ácsorog,
s mintha darabjai gördülnének ide,
a sziklákról a történelmet mossa
vadabb vidékek erre tévedt vize.*

*A felszínen az ősz színei úsznak,
s a büszkén viselt veszteség alatta,
ami ugyanúgy fáj, legyen bár a téma
Nevicke, Ungvár vagy Százhalombatta.*

EGY EMLÉKMŰHÖZ

*Vannak, akik csak tartanak tőled,
mert eszükbe juttatod a múltat.
Egy gaztett védtelen mementójába,
örül a vétkes, ha belerúghat.*

*Vannak, akik haragot éreznek,
mert mohóságukat eszükbe juttatod.
Az eszmék nekik csak akkor fontosak,
ha messziről érzik rajtuk a pénzszagot.*

*És vannak zsigeri szolgálattelkek is,
akiket bosszant, hogy szabad madár vagy,
mert élni is csak parancsra tudnak,
és azt gondolják, amit más jóváhagy.*

*Rettegve, csöndben, titkon lopakodva
ők jöttek vackukból elégtételért,
s szánandó kéjjel hurrázták a szerszám
minden ütését, mit bronztestedre mért.*

*Most ott fekszel a várhegy oldalában,
ércollaidra szégyen és sár tapad.
Hívatlan esti rémképeken látom
vadszőlő hurkolta csorbult szárnyadat.*

*Ne haragudj, hogy nem tudtunk megóvni,
és sokunk már csak lemondóan legyint.
A történelem kereke körbeért,
népedből bujdosók hada lett megint.*

*Visszaszállni, ha még lenne is erőd,
nem engednék, kiknek korunk szót adott.
Örülhetünk, ha e kakofóniában
találunk még egy emberi szólamot.*